

Strokovni članek
UDK 342.537(497.4)

Nomen est omen

MAG. ANDREJA KURENT,
sekretarka v Zakonodajno-pravni službi
Državnega zbora RS

1. Uvod

Kot nakazuje naslov prispevka,¹ je vsepovsod pomembna vsaka beseda, predvsem zaradi svoje sporočilne vrednosti. To velja tudi v pravu, še posebej pa v zakonodajni dejavnosti, tako pri oblikovanju zakonskega besedila kot glede postopka, po katerem Državni zbor Republike Slovenije (v nadaljevanju: Državni zbor) sprejema zakone. Zakonodajno dejavnost Državni zbor izvaja v rednem, skrajšanem in nujnem zakonodajnem postopku in na slednjega je fokusiran prispevek.

Temeljni element nujnega zakonodajnega postopka je njegova hitrost, saj v njem sam proces poteka izredno hitro, in to tako v času priprave zakonskega predloga kot v zakonodajnem postopku v ožjem smislu. V slednjem se zakon lahko sprejme tako rekoč čez noč.² Ker Poslovnik državnega zbora (v nadaljevanju: poslovnik)³ ne vsebuje količinskih omejitev obravnavane materije, se po nujnem postopku sprejemajo različno obsežni zakonski predlogi – od najkrajšega z dvema členoma,⁴ a tudi z na primer 269 členi, kolikor jih je vseboval Predlog zakona o reševanju in prisilnem prenehanju bank (EPA 1219-VII).⁵ Hitenje z zakonodajnim postopkom navadno prispeva k neperfektnosti zakona.⁶

¹ Latinski izrek, ki pomeni, da ime ima pomen.

² Tak primer je bil Zakon o dopolnitvi Zakona o obrambi (ZObr-E).

³ Poslovnik državnega zbora, Uradni list RS, št. 35/02, 60/04, 64/07, 92/07, 105/10 in 80/13.

⁴ Zakon o dopolnitvi Zakona o obrambi, Uradni list RS, št. 95/15.

⁵ Sprejeti zakon (Uradni list RS, št. 44/16) vsebuje 270 členov.

⁶ Za perfekten zakon se šteje tisti zakonski predlog, ki je sposoben takojšnje objave v Uradnem listu, brez kakršnihkoli, predvsem nomotehničnih oziroma redakcijskih popravkov.

Pogoje za uvedbo nujnega zakonodajnega postopka ureja poslovnik, ki v 143. členu določa, da Vlada Republike Slovenije (v nadaljevanju: Vlada) lahko predlaga sprejem zakona po nujnem postopku, kadar je sprejem zakona nujen zaradi interesov varnosti ali obrambe države ali zaradi odprave posledic naravnih nesreč ali zato, da se preprečijo težko popravljive posledice za delovanje države.⁷ Državni zbor je v dosedanjih mandatih sprejel več zakonov po nujnem kot rednem zakonodajnem postopku, pri tem pa je vprašljivo, ali so bili vsebinski razlogi, ki jih je navajala Vlada za utemeljitev nujnega postopka, upravičeni.

Nedvomno ni sporna obravnava po nujnem postopku tistih predlogov zakonov, ki jih je treba sprejeti zaradi interesov varnosti ali obrambe ali zaradi odprave posledic naravnih nesreč. Opozoriti je treba, da je tovrstnih zakonov zelo malo. Vlada⁸ je največ predlogov zakonov po nujnem postopku predlagala iz razloga preprečitve težko popravljivih posledic za delovanje države. Drugače od prvih dveh so razlogi nujnosti za preprečitev težko popravljivih posledic za delovanje države, kot tretji možni razlog po poslovniku, težje opredeljivi. Vlada kot edina pooblaščenca predlagateljica nujnega postopka je navedeni razlog v dosedANJI praksi Državnega zbora utemeljevala z različno argumentacijo, od tega, da bo državi povzročena velika škoda zaradi težav (tudi le ene same) gospodarske družbe ali segmenta fizičnih oseb, do tega, da je zakon nujno treba sprejeti, brez nadaljnjih razlogovanj; največkrat pa je le navedla rok, do katerega naj bi bil zakon sprejet ali uveljavljen. Tudi pri tem je poudarjala različne časovne elemente, na primer hkratno uveljavitev dveh zakonov, zahteve Evropske unije ali drugih zunanjih elementov, iztek rokov, ki so določeni v zakonu (na primer koncesije, določene olajšave), začetek novega davčnega leta in podobno.

V tujih ureditvah se primerljivi zakonodajni postopki označujejo z več nazivi, tako *fast track procedure* kot *urgent* ali *emergency procedure* ali *state*, države, nastale na območju nekdanje SFRJ, ki uporabljajo postopek, primerljiv našemu nujnemu, pa uporabljajo pojem *hitan postopak*.

Po pravilu zakonodajna intervencija pomeni poseg državnega organa (Državnega zbora) v družbeno življenje. Tako je po tej definiciji vsak zakon interventen, torej nujen. Zato se zastavlja vprašanje, ali se z nujnim zakonodajnim postopkom želi doseči čimprejšnja uveljavitev zakona ali pa je zakon nujno sprejeti, ali je torej pravilno poimenovanje nujni zakonodajni postopek ali pa bi morali ohraniti naziv hitri postopek. V skladu s tem je smiselno opredeliti, kaj naj bi *nujnost* v okviru nujnega zakonodajnega postopka sploh pomenila.

2. Pojma nujnosti in hitrosti v zgodovini poslovnikov

Poslovniške ureditve skupščin kot predhodnic današnjega Državnega zbora so v nekaterih obdobjih pojma nujnosti in hitrosti uporabljale kot ločena, v drugih ne.

⁷ Prvi odstavek 143. člena poslovnika.

⁸ V vseh mandatih Državnega zbora.

Poslovník Narodne skupščine Kraljevine SHS iz leta 1922, po dostopnih podatkih prvi poslovnik zakonodajnega organa na današnjih tleh, je določal le, da se predlog zakona po *hitrem postopku* prednostno obravnava. Tudi poslovnik zborov Ljudske skupščine LR Slovenije iz leta 1954, sprejeta po prvi slovenski ustavi, sta za predlog zakona po *hitrem postopku* določala, da se obravnava prioritavno, pri čemer se ne upoštevajo določeni roki, če Izvršni svet ali zbor predlog zakona obravnava *kot nujnega*. Pod istimi pogoji se je po poslovniku iz leta 1959 dal zakonski predlog takoj na dnevni red seje. Poslovnik iz leta 1963 je določal, da se posamezen predlog lahko obravnava po *hitrem postopku*. Zbor je lahko sklenil, da bo *nujni postopek* izpeljal takoj. Zahteva po *hitrem postopku* se je morala utemeljiti. Po poslovniku iz leta 1967 so se po *hitrem postopku* obravnavala vprašanja, ki jih je treba nemudoma urediti, ker bi zavlačevanje imelo škodljive posledice za družbo. Leta 1974 je poslovnik določal, da se po *hitrem postopku* lahko izda zakon, če je to *nujno* zaradi preprečevanja določenih posledic ali če to zahtevajo določene okoliščine. Isto dikcijo so obdržali nadaljnji poslovniki, tako tisti iz leta 1981 kot 1993. Bistvene spremembe postopka so bile uveljavljene šele leta 2002 s sprejemom novega poslovnika Državnega zbora.

Do uveljavitve poslovnika leta 2002 se je za ta zakonodajni postopek uporabljalo ime hitri postopek, ki pa ga je poslovnik preimenoval v nujni postopek (za sprejem zakona). Iz gradiva za pripravo novega poslovnika je razvidno, da je zakonodajalec s spremembo imena želel poudariti ne le hitrost sprejema, temveč njegovo nujnost, ker bi sicer nastale nepopravljive posledice za državo. Hkrati je bilo ugotovljeno, da je *hitri postopek* le napačni prevod pojma *hitan postopak*, kot je bil uveljavljen v bivši SFRJ. Tako je prof. A. Igljučar⁹ poudaril, da »pravilni prevod te sintagme ni hitri postopek za sprejem zakona, temveč nujni postopek za sprejem zakona. [...] S tem je že etimološko bolj poudarjena izjemnost in nujnost uporabe takšnega postopka, kjer ni v ospredju le čas za izvedbo postopka oziroma njegova hitrost, temveč predvsem razlogi takšnega postopka.« Velja opozoriti, da poudarek na »izjemnosti« postopka glede na število zakonov, sprejetih po nujnem postopku, ni izkazan.

3. Nujnost

Kljub zaostrenim pogojem za uvedbo nujnega zakonodajnega postopka, predvsem pa spremembi samega naziva, je po mojem mnenju vprašljivo, kateri pojem v nujnem zakonodajnem postopku prevladuje. Zastavlja se namreč izhodiščno vprašanje, kaj pomeni *nujnost* izvedbe postopka. Izraze nujnost, nujno, nuja¹⁰ lahko štejemo za nedoločni pojem, pravni standard, ki ga napolni šele (sodna ali zakonodajna) praksa.

⁹ A. Igljučar, Državni zbor v funkciji zakonodajalca, v: 15 let uresničevanja Ustave Republike Slovenije, Ljubljana 2007, str. 113.

¹⁰ SSKJ jih pojasnjuje s sinonimi urgenten, silen, neodložljiv.

Za izostritev zato kaže analizirati vire, kjer je pojem »nujnosti« že uporabljen.

Začeniši z najvišjim pravnim aktom ugotovimo, da Ustava Republike Slovenije (v nadaljevanju: Ustava) pojem nujnosti uporablja v 90., 37. in 92. členu, vsebinsko delno primerljiv izraz izjemne okoliščine pa v 148. členu. Navedeni členi govorijo o *nujnih ukrepih* (90. in 92. člen) ali o tem, da so določene aktivnosti *nujne* (37. člen).

Za opredelitev pojma nujnih ukrepov si lahko pomagamo z zgodovinsko razlago oblikovanja veljavnih določb 90. člena Ustave. Ustavna komisija Državnega zbora Republike Slovenije, ki je kot matično delovno telo obravnavala Predlog ustavnega zakona o spremembah 90., 97. in 99. člena Ustave Republike Slovenije¹¹ (EPA 620-VI), je v obrazložitvi drugega odstavka 1. člena Ustavnega zakona (glede nedopustnosti referendumu o zakonih o nujnih ukrepih za zagotovitev obrambe države, varnosti ali odprave posledic naravnih nesreč) glede nujnosti oziroma nujnih ukrepov zapisala:¹²

»Ustave primerljivih evropskih držav izrecno izključujejo razpis referendumu za *zakone, ki po svoji naravi* niso primerni za neposredno odločanje volivcev, kar zlasti velja za ureditve, kjer lahko referendum zahtevajo volivci. Zavrnitev takih zakonov na referendumu bi pomenila resno oviro za delovanje države oziroma za izvrševanje njenih temeljnih funkcij, zlasti pri sprejemanju *nujnih zakonskih ukrepov*. [...] To velja kljub pomenski in interpretativni odprtosti pravnih pojmov, še posebej tistih na ustavnopravni ravni, ki so taki po naravi stvari in jih ni nikdar mogoče v celoti in vnaprej izčrpno opredeliti že na besedilni ravni.«

V tem je povzeto mnenje Strokovne skupine, ki je navedla: »Predlog zato predvideva, da o teh vprašanih ne bi bilo dopustno razpisati zakonodajnega referendumu, ne izključuje pa razpisa referendumu o vseh zakonih, ki urejajo ta področja, temveč le o zakonih, ki se sprejemajo zaradi *nujnih ukrepov* na teh področjih. Pri *nujnem ukrepanju* mora biti delovanje *učinkovito in hitro*, kar pa bi razpis in izvedba referendumu preprečevala.«

Te navedbe za izčiščenje pojma nujnosti niso zadostne. V pomoč je zato morda smiselno pritegniti judikaturu Ustavnega sodišča Republike Slovenije (v nadaljevanju: Ustavno sodišče), ki ta pojem uporablja v več odločbah.

Tako je Ustavno sodišče na primer v odločbi U-II-1/12 in U-II-2/12 v okviru zahteve Državnega zbora, naj Ustavno sodišče odloči, da bi zaradi odložitve uveljavitve in zaradi zavrnitve ZSDH in ZUKSB na referendumu nastale protiustavne posledice, ocenjevalo, ali je *uveljavitev zakona nujna*, da bi se zagotovilo varstvo ustavnih vrednot, ki stojijo nasproti pravici do

¹¹ Poročilo o pripravi predloga ustavnega zakona o spremembah 90., 97. in 99. člena Ustave Republike Slovenije, EPA 620, z dne 29. 3. 2012 (pravilno: 2013), str. 14.

¹² Poudarke je vnesla avtorica prispevka.

referenduma. Državni zbor je v svoji zahtevi obširno utemeljeval, da naj bi bila uveljavitev teh dveh zakonov kot dveh izmed ukrepov za stabilizacijo javnih financ zaradi zagotovitve sanacije bančnega sektorja in za zagotovitev učinkovitega in preglednega upravljanja državnega premoženja *nujna*. Če se ne sprejmejo *nujni ukrepi*, naj država svojih obveznosti zaradi oteženega zadolževanja oziroma skorajšnje nezmožnosti zadolževanja ne bi mogla več izpolnjevati. V 44. točki obrazložitve navedene odločbe je Ustavno sodišče povzelo: »*Nujnost sprejeti določene ukrepe* je zato v funkciji zagotavljanja učinkovitega delovanja države, ki vključuje tudi zagotavljanje uresničevanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin, na katere opozarja Državni zbor.« In v 45. točki tudi: »Glede na obstoječe ekonomske in še posebej finančne razmere zato ni mogoče odrekati *nujnosti ukrepom*, ki jih mora sprejeti država, med njimi zlasti ukrepom, ki zadevajo sanacijo bančnega sektorja ter zagotovitev učinkovitega in preglednega upravljanja z državnim premoženjem.« V 54. točki obrazložitve pa: »Državni zbor izkazuje *nujnost sprejemanja ustreznih ukrepov*, med katere glede na navedeno sodita tudi ZSDH in ZUKSB. Zato sta po oceni Državnega zbora *nujna* za zagotovitev javnofinančne vzdržnosti delovanja države v pogojih obstoječe ekonomske krize. Zaradi izpostavljenih razlogov Državnega zbora in zaradi splošno znanih dejstev o javnofinančnem položaju države in finančnem položaju bank v lasti države kot tudi o javnofinančnem položaju drugih držav članic t. i. evroobmočja Ustavno sodišče nima razumnih razlogov, ki bi vzbujali dvom o oceni Državnega zbora.«

Iz navedenega je mogoče razbrati predvsem izhodišče Ustavnega sodišča, da je treba pojem *nujnosti* zelo dobro utemeljiti, saj merila zanj niso opredeljena.

Pojem *nujnosti* pa Ustavno sodišče pogosto uporablja, ko opravlja test sorazmernosti. Tako je na primer v odločbi U-I-47/94 v 2. točki obrazložitve navedlo:

»Pri tem je treba opozoriti, da so take omejitve ustavnih pravic zaradi varstva pravic drugih (ali javnega interesa) dopustne samo [...], če so v skladu s tako imenovanim načelom sorazmernosti, torej če so za varstvo teh drugih pravic sploh primerne, če so za doseg tega cilja *nujne* (cilj ni dosegljiv na noben drug način oziroma z *blažjim sredstvom ali blažjim posegom v ustavno pravico*) in če je poseg v eno ustavno pravico zaradi varstva druge tudi sorazmeren s »težo« ene in druge ustavne pravice (sorazmernost v ožjem pomenu).«

Menim, da bi iz te presoje lahko izluščili kriterij, ki bi lahko bil vodilo za presojo *nujnosti* nasploh, in sicer, da se lahko *nujni* postopek uporabi le, če niso na voljo druga sredstva. Vendar glede na osnovno dilemo ob tem trčimo na vprašanje, za kaj bi bila druga sredstva primernejša – za hitrejši ali *nujni* sprejem zakona.

Iz iste odločbe Ustavnega sodišča (2. točka obrazložitve) izhaja še: »Pri vseh treh vrstah zakonov, pri katerih je z določbo 10. člena ZRLI referendum izključen, bi bilo ta poseg morda sicer možno utemeljiti s potrebo po varstvu javnega interesa oziroma s tem, da bi bile brez takega posega lahko prizadete 'pravice drugih' [...]. Z uporabo mehanizma, predvidenega v

16. členu, po katerem lahko Državni zbor, če meni, da je vsebina zahteve za razpis referenduma v nasprotju z Ustavo, zahteva, naj o tem odloči Ustavno sodišče.« In: »Z uporabo tega mehanizma se je možno izogniti abstraktnemu zakonskemu predpisovanju, da narava v 10. členu navedenih treh vrst zakonov v vsakem primeru opravičuje poseg v ustavno pravico do referendumskega odločanja, in doseči, da bo v vsakem konkretnem primeru moralo Ustavno sodišče presoditi, ali bi bile *z odložitvijo uveljavitve tistega zakona* zaradi referenduma ali z njegovo *neueljavitvijo* res prizadete tako pomembne ustavne pravice, da bi bilo zaradi tega – ob tehtanju prizadetih ustavnih dobrin – dopustno poseči v ustavno pravico do referendumskega odločanja.« Iz tega primera pa bi lahko sklepali, da Ustavno sodišče pojma hitrosti (odložitev uveljavitve) in nujnosti (neueljavitve) sprejema oziroma uveljavitve zakona enači.

4. Kaj je »nujno« sprejeti

Če se strinjamo z osnovnim izhodiščem, da je nekatere zakone nujno sprejeti (ne glede na hitrost), je treba ugotoviti, kateri so tisti zakoni, ki jih zakonodajalec *mora* sprejeti.

Njihova opredelitev ni enoznačna, čeprav je nujnost sprejetja zakona v svojih odločitvah poudarilo tudi Ustavno sodišče.¹³ V 30. točki obrazložitve odločbe U-II-1/12 in U-II-2/12 je zapisalo: »Zakonodajalec se *mora* s sprejetjem ustrezne zakonske ureditve odzvati na potrebe na vseh področjih družbenega življenja, kar velja še toliko bolj, če te potrebe zadevajo temeljne delovanja države ali sposobnost učinkovitega zadovoljevanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin. [...] Zakonodajalec ima široko polje proste presoje pri urejanju posameznih družbenih vprašanj. Kako jih bo urejal, je stvar primernosti zakonske ureditve, za katero je pristojen in za katero nosi tudi vso politično odgovornost.« V tej odločbi se sklicuje na svojo odločbo U-I-69/03, v kateri je navedlo: »Načelo *prilagajanja prava* družbenim razmeram je eno izmed načel pravne države (2. člen Ustave).«

Kaj se mora torej nujno sprejeti?

Načeloma mora suverena država nujno sprejeti ustavo. A vendar je vsaj za ustavno revizijo predpisan zahteven in počasen postopek.

Ali je po drugi strani »nujno« sprejeti zakon, ki je sporen z vidika Ustave? Po naravi stvari se nujni zakonodajni postopek za sprejem zakona uporabi, da bi zakonodajalec takoj posegel v t. i. družbene odnose, ki povzročajo odziv javnosti. V zadnjem obdobju so take na primer »tajkunske zgodbe«. Tedaj politični akterji, ki sodelujejo v zakonodajnem postopku, zaradi pritiska javnosti (ki je v tujini opredeljen z izrazom »naj se nekaj stori«) z ustavno spornimi zakonskimi ukrepi v nekaterih primerih posežejo tudi v že začete postopke, predvsem na

¹³ Poudarke je vnesla avtorica prispevka.

gospodarskem področju, in s prehodnimi zakonskimi določbami vsaj v pričakovane, če že ne v pridobljene pravice, kar je z vidika spoštovanja ustavnih načel izjemno sporno.

Sicer pa mora Državni zbor po mojem prepričanju sprejeti nekatere vrste zakonov, ki so primeroma zajeti v nadaljevanju.

Nedvomno so to zakoni, ki jih je treba sprejeti zaradi odločb Ustavnega sodišča, saj neupoštevanje teh pomeni kršitev 2. člena Ustave. V takšni odločbi Ustavno sodišče Državnemu zboru postavi tudi rok, v katerem mora neustavnost odpraviti, navadno eno leto.¹⁴ Pri tem se prepletata elementa nujnosti in hitrosti.

Prav tako je nujno sprejeti ustrezno zakonodajo zaradi zahtev Evropske unije, katere članica je Slovenija. Tudi v tem primeru se postavi rok uskladitve, prilagoditve, sprejema novega zakona. Za implementacijo direktiv je večinoma določeno dveletno obdobje. Tudi tu sta prisotna oba elementa.

Nujno je sprejeti zakone, za katere tako določa Ustava, čeprav rok ni določen. Ustava v 143. členu tako predvideva sprejetje zakona o pokrajinah, vendar zakona še ni. Poleg tega je nujno sprejeti zakone, za katere tako določa ustavni zakon, vendar Državni zbor na primer zakona, ki ureja referendum, za katerega je ustavni zakon leta 2013 določil enoletni uskladitveni rok, še ni prilagodil.

Nujno je sprejeti nekatere reforme, na primer zdravstveno, pokojninsko. O tem nas prepričujejo mednarodni subjekti, tako predvidevajo finančni kazalniki. Hkrati so ravno te reforme pravi primer elementa *nujnosti*, ki bi zadostil poslovniškemu pogoju nujnosti, izkazanemu v preprečitvi težko popravljivih posledic za delovanje države (primernost proračuna). A po drugi strani je, zaradi kompleksnosti sistemskih zakonov, ki urejajo vsaj navedeni področji, v naravi stvari, da se tovrstni zakoni ne sprejemajo po nujnem postopku in torej časovna komponenta v tem smislu ni relevantna.

Nujno je sprejeti interventne zakone.¹⁵ Že ime pove, da gre za neodložljivo materijo, ki jo je nujno treba urediti, in to čim prej. Interventnost zakona sicer ni vedno izkazana že v naslovu zakona, vendar so posamezni elementi razpoznavni v zakonskem besedilu.

Po drugi strani je verjetno vsak predlog zakona, ki je vložen v zakonodajno proceduro, (nujno) treba sprejeti. Najverjetneje je težnja po sprejemu in uveljavitvi zakona razlog, da je sploh vlo-

¹⁴ V odločbi U-I-159/08 je Ustavno sodišče opozorilo, da je zakonodajalcu določilo *kratek rok* šestih mesecev za odpravo ugotovljene protiuštavnosti, ker je upoštevalo, da bo urejanje plač funkcionarjev sodne veje oblasti že tretjič zaporedoma predmet zakonodajnega urejanja, v odločbi U-I-47/94, s katero je (med drugimi odločitvami) razveljavilo 10. člen ZRLI, je zakonodajalcu določilo rok šestih mesecev, v katerem mora odpraviti neustavnost.

¹⁵ Prim. Zakon o interventnih ukrepih zaradi gospodarske krize, Zakon o interventnih ukrepih, Zakon o dodatnih interventnih ukrepih za leto 2012.

žen v zakonodajni postopek; to nedvomno velja vsaj, če je njegova predlagateljica Vlada. Za to se lahko uporabi tudi razlog odvrnitve težko popravljivih posledic za delovanje države, kar je sicer poslovniško določen pogoj, da Državni zbor lahko pristopi k urejanju zakonske materije po nujnem postopku. Prvotni namen zakonodajne aktivnosti naj bi bil izboljšati življenje in delovanje drugih subjektov, torej je nujno sprejemati dobre zakone. Žal pa praksa kaže, da hitro sprejeti zakoni vsebujejo več pomanjkljivosti, so vsaj slabše nomotehnično pripravljene, niso perfektni in zato tudi ne želene oziroma primerni.

Tvegam (heretično) vprašanje: ali po nasprotnem razlogovanju to pomeni, da zakonov, ki niso predlagani po nujnem postopku, ni (nujno) treba sprejeti?

5. Sklep

Odgovor na uvodoma zastavljeno vprašanje, kaj je nujno sprejeti, ni pravne narave. Pojem nujnosti ostaja nedorečen, zato je s pojmovnega vidika nedefiniran tudi sam nujni postopek. Menim, da imena hitri zakonodajni postopek ni bilo nujno spremeniti v nujni. Kljub drugačni opredelitvi namreč v nujnem zakonodajnem postopku še vedno prevladuje časovna komponenta, torej, da se zakon čim prej sprejme in (večinoma) čim prej uveljavi. Ime hitri zakonodajni postopek bi se lahko ohranilo, saj so tudi njegove zlorabe v praksi Državnega zbora ostale enake.

Nadaljnje razlogovanje v svoji čisti obliki bi lahko postavilo še širša vprašanja, na primer: če je zakon *nujno* treba sprejeti, ali imajo poslanci sploh še možnost glasovati po svoji vesti, kar na načelni ravni določa in zagotavlja Ustava? Ali bi bilo v primeru nujnega ukrepanja poleg nedopustnosti zakonodajnega referendumu treba urediti tudi nedopustnost odložilnega veta Državnega sveta, saj je zakon vendarle nujno treba sprejeti?

Po drugi strani *hitrost* v svoji čisti izvedbi zahteva ne le razmislek o nedopustnosti zakonodajnega referendumu in odložilnega veta, ki časovno zamakne dokončni sprejem zakona v Državnem zboru, temveč tudi o skrajšanju roka za promulgacijo in s tem čimprejšnjo (takojsnjo?) uveljavitev zakona po njegovem sprejemu. Ob tem pa tudi vodilo »hiti počasi« (*festina lente*), tako zelo potrebno v pravnem delovanju ter zlasti pri sprejemanju in spreminjanju zakonodaje, izgubi svoj pravi pomen.

Viri

Ustava Republike Slovenije, Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/2000, 24/03, 69/04, 68/06 in 47/13.

Ustavni zakon o spremembah 90., 97. in 99. člena Ustave, Uradni list RS, št. 47/13.

Poročilo o pripravi predloga ustavnega zakona o spremembah 90., 97. in 99. člena Ustave Republike Slovenije, EPA 620-VI, z dne 29. 3. 2012.

Poslovník Ljudske skupščine LRS in Republiškega zbora Ljudske skupščine LRS, dokumentacija, Republiški zbor Ljudske skupščine LRS, Ljubljana 1954.

Poslovník Ljudske skupščine LRS in Zbora proizvajalcev Ljudske skupščine LRS, dokumentacija, Ljubljana 1954.

Poslovníki Ljudske skupščine LRS in njenih zborov, sekretariat Skupščine SRS, dokumentacija, Ljubljana 1960.

Poslovník Skupščine Socialistične republike Slovenije (integralno besedilo), Sekretariat Skupščine SRS, dokumentacija, Ljubljana 1982.

Poslovník državnega zbora, Uradni list RS, št. 40/93, 80/94, 3/95 – popr., 28/96, 26/97, 46/2000, 3/01, 9/01, 13/01 in 45/01 – odločba US.

Poslovník državnega zbora, Uradni list RS, št. 35/02, 60/04, 64/07, 92/07, 105/10 in 80/13.

Zakon o interventnih ukrepih zaradi gospodarske krize, Uradni list RS, št. 98/09.

Zakon o interventnih ukrepih, Uradni list RS, št. 94/10.

Zakon o dodatnih interventnih ukrepih za leto 2012, Uradni list RS, št. 110/11, 40/12 – ZUJF in 43/12.

Zakon o dopolnitvi Zakona o obrambi, Uradni list RS, št. 95/15.

Zakon o reševanju in prisilnem prenehanju bank, Uradni list RS, št. 44/16.

Igličar, Albin, Državni zbor v funkciji zakonodajalca, v: 15 let uresničevanja Ustave Republike Slovenije, Pravna fakulteta, Ljubljana 2007.

Pržić, Ilija A., Poslovník Narodne skupštine Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca sa objašnjenjima iz parlamentarne prakse i zakonskim odredbama, Državna štamparija Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca, Beograd 1924.

Odločbe Ustavnega sodišča:

U-I-47/94, Uradni list RS, št. 13/95

U-I-69/03, Uradni list RS, št. 100/05

U-I-159/08, Uradni list RS, št. 120/08

U-I-1/12 in U-I-2/12, Uradni list RS, št. 102/12